

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/96/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514203719
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2514203719.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: Mgr. N. Q., nar. X.X.XXXX, bytom X., Q. XXX/XX, zastúpenej Občianske združenie OPOS, so sídlom Trenčianska Teplá, A. Hlinku 1084/24A, IČO: 51 147 688, o zaplatenie 2.293,27 eur s príslušenstvom, 2.264,83 eur s príslušenstvom a 1.255,95 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 9C/103/2014-244 zo dňa 1.3.2019 - voči zamietajúcemu výroku IV. a časti výroku III., ktorou súd umožnil žalovanej uhradiť dlh v splátkach, t a k t o

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výroku III. v časti splatnosti a v zamietajúcom výroku IV., ako i v závislom výroku V. o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výkonom I. konanie v časti zmluvných úrokov naakumulovaných do predčasného zosplatnenia vo výške 9,32 eur, úrokov z omeškania z omeškaných splátok do zosplatnenia vo výške 7,44 eur a uplatnených poplatkov za upomienky vo výške 60 eur zastavil; výkonom II. konanie v časti zmluvných úrokov naakumulovaných do predčasného zosplatnenia vo výške 9,21 eur a uplatnených poplatkov za upomienky vo výške 60 eur uplatnených žalobou, ktorej bola pôvodne pridelená sp. zn. 15C/235/2014 zastavil; výkonom III. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.571,82 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 105,74 Eur od 14.04.2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.05.2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.06.2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.07.2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.08.2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.09.2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.10.2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.11.2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.12.2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.01.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.02.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.03.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.04.2016 do zaplatenia úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 166,68 Eur od 14.05.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 166,28 Eur od 14.06.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 33,34 Eur od 14.07.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 33,34 Eur od 14.08.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 33,34 Eur od 14.09.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 32,94 Eur od 14.10.2016 do zaplatenia,

všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 75 eur, splatných vždy k 15-temu dňu mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci v ktorom nadobudol právoplatnosť tento rozsudok, s tým, že omeškanie sa zo zaplatením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého dlhu; výrokom IV. vo zvyšnej časti súd žaloby žalobcu zamietol a výrokom V. rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b), g), § 7 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej tiež len „ZoSÚ“) a vecne tým, že uznesením zo dňa 20.3.2018 č. k. 9C/103/2014-170 súd spojil vec vedenú na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 9C/103/2014 s vecou vedenou na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 15C/235/2014 a s vecou vedenou na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 14C/180/2014 na spoločné konanie. Žalobca uzavrel dňa 2.6.2011 so žalovanou úverovú zmluvu č. DPBZ06/281/11, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru - vo výške 4.000,-eur, pri fixnej úrokovej sadzbe do splatnosti 10,45% ročne, výške splátky a splatnosti 85,88 eur mesačne k 13. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosťou úrokov a poplatkov mesačne, ku dňu splátky v kalendárnom mesiaci, počtom splátok 60, RPMN 13,06%, celkovou čiastkou spojenou s úverom 5.353,20 eur. Dňa 15.4.2014 vyhotovil žalobca výzvu, ktorej obsahom je oznam žalobcu žalovanej, že pohľadávka bola predčasne zosplatená a vyzval žalovanú uhradiť celý dlh vo výške 2.438,35 eur s príslušenstvom do 7.5.2014. Žalobca uzavrel dňa 28.10.2011 so žalovanou úverovú zmluvu č. DPBZ06/359/11, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru - vo výške 2.000,- eur, pri fixnej úrokovej sadzbe do splatnosti 10,45% ročne, výške splátky a splatnosti 42,94 eur mesačne k 13. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosťou úrokov a poplatkov mesačne, ku dňu splátky v kalendárnom mesiaci, počtom splátok 60, RPMN 14,18%, celkovou čiastkou spojenou s úverom 2.735,80 eur. Dňa 15.4.2014 žalobca vyhotovil výzvu z 15.4.2014, ktorej obsahom je oznam žalobcu žalovanej, že pohľadávka bola žalobcom predčasne zosplatená a vyzval žalovanú uhradiť celý dlh vo výške 1.362,70 eur s príslušenstvom do 7.5.2014. Žalobca uzavrel dňa 21.6.2011 so žalovanou úverovú zmluvu č. DPBZ06/291/11, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 4.000,- eur, pri fixnej úrokovej sadzbe do splatnosti 10,45% ročne, výške splátky a splatnosti 85,88 eur mesačne k 13. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosťou úrokov a poplatkov mesačne, ku dňu splátky v kalendárnom mesiaci, počtom splátok 60, RPMN 13,06%, celkovou čiastkou spojenou s úverom 5.352,20 eur. Dňa 15.4.2014 vyhotovil žalobca výzvu, ktorej obsahom bol oznam žalobcu žalovanej, že pohľadávka bola žalobcom predčasne zosplatená a vyzval žalovanú uhradiť celý dlh vo výške 1.362,70 eur s príslušenstvom do 7.5.2014. Žalovaná z úveru č. 062811 čerpala 4.000,- eur, z úveru č. 06/359/11 čerpala sumu 2.000,- eur a z úveru č. 06/291/11 čerpala 4.000,- eur. V splátkach uhradila na úver č. 062811 za obdobie od 13.7.2011 do 24.6.2013 sumu 2.061,12 eur, na úver č. 063591 za obdobie od 14.11.2011 do 24.6.2018 sumu 858,80 eur a na úver č. 062911 za obdobie od 13.7.2011 do 24.6.2013 sumu 2.232,88 eur. Za obdobie od 15.7.2013 do 30.12.2013 sťahoval žalobca z účtu žalovanej sumy s označením ako splátky úveru bez priradenia ku konkrétnej úverovej zmluve, a to od 15.7.2013 do 23.7.2018 v sume 260,03 eur, od 13.8.2013 do 21.8.2013 v sume 260,- eur, od 13.9.2013 do 23.9.2013 v sume 260,03 eur, od 14.10.2013 do 22.10.2013 v sume 260,02 eur, od 13.11.2013 do 21.11.2013 v sume 260,03 eur a od 30.2.2013 do 30.12.2013 v sume 260,37 eur. Spolu celkovo za obdobie od 15.7.2013 do 30.12.2013 v sume 1.560,48 eur. Z výpisu z účtu žalovanej č. XXXXXXXXXXXX súd zistil, že žalovaný si na plnenie splátok a poplatkov z úverových zmlúv započítal poplatok za poskytnutie úveru 2 x 80,- eur a 1 x 40,- eur, poplatok za úverový účet - 39 x 1,99 eur, 33 x 3,99 eur, poplatok za zaslanie upomienky - 19 x 15,- eur a 5,62 eur, 9,80 eur a 5,20 eur. Spolu teda platby za poplatky dosiahli sumu 714,90 eur. Celkovo žalovaná uhradila žalobcovi do 30.12.2013 sumu 7.428,18 eur. Žalobca pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver vychádzal z údajov uvedených žalovanou v žiadosti o poskytnutie úverov č. 062911, 062811, 065391, vykonal lustráciu v Spoločnom registri bankových informácií, lustráciu v Sociálnej poisťovni. Uzavreté úverové zmluvy súd posúdil ako zmluvy spotrebiteľské, spravujúce sa ust. § 52 a nasl. OZ a zároveň ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spravujúce sa režimom zák. č. 129/2010 Z. z. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobca v súlade s ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ postupoval pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou, zabezpečil si údaje žalovanej o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa a zároveň nahliadol do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch. Žalobca však súdu nepreukázal, že by boli splnené podmienky ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ a teda, že minimálne v lehote 15 dní pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, žalovanú na možnosť využitia takéhoto práva upozornil, nakoľko netvrdil a ani nepreukázal, že by takéto upozornenie voči

žalovanej vykonal. Rovnako nebolo preukázané ani dôjdenie výziev na predčasné splatenie úverov zo dňa 15.4.2014 žalovanej. Vzhľadom na to, neboli splnené zákonné podmienky v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ a k vyhláseniu predčasnej splatnosti úverov k 7.5.2014 neprišlo. Pristupujúc ku skúmaniu obsahových náležitostí jednotlivých zmlúv podľa ZoSÚ súd zistil, že zmluvy neobsahujú v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (myslené § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ) údaj o výške, počte a termínoch splátky istiny, úrokov a iných poplatkov presne v tomto členení. V zmluvách sa uvádza len výška splátky 85,88 eur, 42,94 eur a 85,88 eur bez bližšej špecifikácie, t. j. nie je uvedená výška splátky istiny, úroku a poplatkov. Zákomom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od počiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Účelom týchto náležitostí je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Absencia uvedených náležitostí má za následok, že spotrebiteľské úvery poskytnuté žalobcom žalovanej sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. K záverom rozhodnutia Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15, kedy Súdny dvor uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú ustanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny a že tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej úprave, súd prvej inštancie uviedol, že v zásade platí zákaz priameho účinku smerníc EÚ, preto vzhľadom na explicitné znenie zákona v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, by súd, ak by vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny a úrokov a iných poplatkov, doslova zlomil vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo nahradil smernicou. Ďalej súd zistil, že zmluva rovnako neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., pretože neobsahuje konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. V zmluvách je stanovená lehota splatnosti 60 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, nie je však stanovené, ktorý deň sa považuje za deň podpisu zmluvy, čo môže byť pre spotrebiteľa mátauce a odôvodnene v ňom vyvolávať pochybnosti v otázke konečnej splatnosti úveru. Podľa súdu je požiadavka na uvedenie konečnej splatnosti v zmluve splnená vtedy, ak je presne a jasne identifikovaný dátum - deň, mesiac a rok. Konečnou splatnosťou sa teda rozumie konkrétny termín, jeden konkrétny dátum, ku ktorému má byť úver splatný. Takýto dátum v zmluve ani jej všeobecných obchodných podmienkach uvedený nie je. Nestačí, že je dohodnutý počet splátok a termín ich splatnosti. Nestačí, že v zmluve je uvedený dátum prvej splátky a počet splátok by si mohol žalovaný vypočítať. Podľa súdu zákon jasne vyžaduje údaj o konečnej splatnosti úveru a taký údaj v zmluve absentuje. Preto je úver v zmysle § 11 ods. 1 ZoSÚ bezúročný a bez poplatkov. Z výpisov z inkasného účtu mal súd preukázané, že žalovaná uhradila žalobcovi na poskytnuté úvery celkovo sumu 7.428,18 eur, žalobca pritom poskytol žalovanej úvery spolu vo výške 10.000,- eur. Súd tiež dospel k záveru, že vzhľadom na to, že neboli splnené podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti dlhu, žalovaná ku dňu 15.4.2014, ani ku dňu podania žaloby nebola v omeškaní s plnením svojho dlhu. Žalobu súd považoval za dôvodnú v časti o zaplatenie sumy 2.571,82 eur (10.000,- eur - 7.428,18 eur), nakoľko ku dňu vyhlásenia rozsudku už boli splatné všetky splátky z predmetných úverových zmlúv. Žalobcovi súd nepriznal žiadne úroky z úverov, zmluvné úroky z omeškania a ani poplatky spojené s poskytnutím úveru a poplatky za vedenie úverových účtov. Súd preto žalobe žalobcu vyhovel len čiastočne a vo zvyšnej časti špecifikovanej v ods. 69 odôvodnenia žalobu žalobcu zamietol. Žalobcovi priznal tiež nárok na úroky z omeškania z omeškaných splátok postupom uvedeným v ods. 74 a 75 odôvodnenia rozsudku. Zároveň s poukazom na ust. § 232 ods. 4 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), povolil žalovanej zaplatenie dlhu v mesačných splátkach po 75,- eur, poukazujúc na zistenie, že žalovaná nedisponuje žiadnym nehnuteľným alebo hnuteľným majetkom, poberá iba rodičovský príspevok a rodinné prídavky, iný príjem nemá, stará sa o dve maloleté deti vo veku 2,5 a 3,5 roka, pričom povolením splátok získala výhodu rozložiť si dlžnú sumu na 3 kalendárne roky, čo súd považoval za primeranú lehotu na vymoženie pohľadávky.

3. O náhrade trov konania súd rozhodol s použitím ust. § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% dôvodiac, že žaloby

boli v čase ich podania na súd v roku 2014 v celom rozsahu nedôvodné, pričom úspech žalobcu v časti vyhovujúceho výroku III. bol založený iba na skutočnosti, že konanie trvalo viac ako 2 roky, počas ktorého obdobia nadobudli splatnosť ďalšie splátky predmetných úverov. V časti konania, ktoré bolo zastavené, jeho zastavenie zaviniť žalobca a vo zvyšnej zamietajúcej časti mala úspech rovnako žalovaná.

4. Proti tomuto rozsudku podal v rozsahu zamietajúcej časti a určenia plnenia v splátkach odvolanie žalobca poukazujúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t. j. súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodil, že k aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je už ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu, pričom poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22.2.2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017, z 23.4.2018 č. k. 4Cdo/211/2017-201, z 17.4.2018 sp. zn. 3Cdo/56/2018, z 26.9.2018 sp. zn. 4Cdo/65/2018, z 29.10.2018 sp. zn. 5Cdo/132/2017, z 21.12.2018 sp. zn. 2Cdo/235/2017, z 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo/45/2018, z 30.1.2019 sp. zn. 7Cdo/98/2018 a z 23.4.2018 sp. zn. 4Cdo/187/2017, z ktorých vyplýva, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, ako aj záver, že ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice. Žalobca mal teda za to, že daná právna otázka je vyriešená ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. K tvrdeniam súdu, že zmluva neobsahuje náležitosť - konečnú splatnosť úveru a nie je v nej presne vymedzené, ktorý deň sa považuje za deň podpisu zmluvy, čo môže byť pre žalovaného mátaťce a vyvolať v ňom pochybnosti o otázke konečnej splatnosti úveru, žalobca uviedol, že súd pri rozhodovaní nevzal do úvahy bod 5.3 zmluvy, ktorý jednoznačne stanovuje termín konečnej splatnosti úveru tak, že: „Klient sa zaväzuje, že úver bude uhradený do 60 mesiacov odo dňa podpisu zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku v deň uvedený v bode 5.2 posledného mesiaca tejto lehoty. Žalobca mal za to, že tvrdenie súdu je v rozpore s listinnými dôkazmi - zmluvami, nakoľko je v nich presne vymedzené, kedy boli podpísané. Žalobca tiež poukázal na ust. § 122 OZ, ktorý stanovuje, ako sa počíta lehota určená podľa mesiacov. Vzhľadom na toto ustanovenie je podľa žalobcu možné určiť termín konečnej splatnosti úplne presne, t. j. konkrétnym časovým okamihom. Na tomto mieste žalobca tiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/281/2017 z 31.7.2018, ktorý poukázal na to, že podľa čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice 2008/48/ES, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy, pričom podľa čl. 22 ods. 1 Smernice 2008/48/Es, keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Súd tiež upriamil pozornosť aj na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15. Odvolací súd vtedy dospel k záveru, že podľa eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy. Podľa názoru tohto odvolacieho súdu, tieto možno spoľahlivo vyvodit' zo samotnej úverovej zmluvy, z ktorej bez pochyb vyplýva, že počet splátok, v ktorých mal žalovaný realizovať splácanie úveru bolo 120 s tým, že splátky boli splatné v 5. deň kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka bola splatná v kalendárnom mesiaci, ktorý nasledoval po mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý, začiatok splácania úveru bol determinovaný formuláciou nevyvolávajúcou pochybnosti, ergo žalovaný bol povinný zaplatiť prvú splátku nasledujúci mesiac po poskytnutí úveru žalobcom. Od tohto momentu začalo plynúť 120 mesiacov, žalovaný teda preukázateľne a nevyhnutne musel mať vedomosť o dobe trvania zmluvy a jej konečnej splatnosti. Žalobca tiež poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/45/2018 z 28.9.2018.

5. Ďalšia časť odvolania žalobcu smerovala proti priznaniu plnenia v splátkach. Mal za to, že súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovanej uhradiť dlžnú pohľadávku. Zákon explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky parížkej lehoty odôvodnenosťou prípadu, teda súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení podložených zodpovedajúcimi dôkazmi. Podľa žalobcu súd z vykonaného dokazovania vo veci nemohol adekvátnym spôsobom posúdiť komplexné pomery žalovanej. Súd na preukázanie pomerov žalovanej vykonal iba nedostatočné dokazovanie, nakoľko vychádzal viac-menej z tvrdení žalovanej a túto iba lustroval v Sociálnej poisťovni. Žalobca poukázal na to, že žalovaná uviedla, že nedostáva na maloleté deti výživné, pričom uvedené je ale na ťarchu žalovanej, nakoľko vyživovacia povinnosť je povinnosťou oboch rodičov, ktorú musí každý rodič plniť aspoň v sume minimálneho výživného, pričom aj s poukazom na inštitút náhradného výživného je absurdné, ak si žalovaná nárok na výživné neuplatní a následne neexistenciou príjmu vo forme výživného argumentuje svoju finančnú situáciu. Takéto konanie žalovanej nemožno hodnotiť inak, ako nezodpovedné a hraničiace s účelovosťou. Posúdenie finančných možností žalovanej pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu

súdneho rozhodnutia, kedy jednak dôjde k zisteniu majetku žalovanej a jednak k voľbe najvhodnejšieho spôsobu výkonu rozhodnutia. Pritom pre posúdenie vymožitelnosti pohľadávky a voľbu vhodného spôsobu jej vymoženia nebude rozhodujúci iba príjem žalovanej z príspevkov, ale jej celkové majetkové pomery. Oprávnenie priznať plnenie v splátkach je výnimočné oprávnenie a každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú výhodu dlžníka, ktorá však nesmie neprímerane zasahovať do právoplatne priznaných práv veriteľa. Uvedená výhoda povinného musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci je vhodné určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach. Hľadiskami sú najmä osobné a majetkové pomery strán, výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného v konaní, prejavovaná snaha o plnenie záväzku žalovaným, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, dobu, po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerne zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa. V opačnom prípade by došlo k narušeniu vyváženosti záujmov oboch strán sporu v smere faktického popretia právoplatne priznaných práv, či možnému vzniku inej ujmy na oprávnených záujmoch žalobcu (rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/116/2012 z 18.3.2013). Žalobca tu citoval z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/116/2017-64 zo dňa 30.1.2018, Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/135/2017-86 zo dňa 25.5.2017, Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/157/2017-47 zo dňa 7.9.2017, Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/34/2017-97 z 15.6.2017, Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/49/2017-70 z 17.1.2018. Vzhľadom na uvedené odvolacie dôvody žalobca žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovanú zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

6. Žalovaná odvolací návrh nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadrila.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých častiach zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/ a c/ v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, keď pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. f) a k) v spojení s § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k dátumu uzavretia jednotlivých zmlúv ustálil, že predmetný úver je pre chýbajúce uvedené obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a preto je dôvodné žalobu žalobcu čiastočne zamietnuť; vo vyhovujúcej časti priznať žalobkyni právo na plnenie v splátkach a nadväzne na rozhodnutie vo veci samej potom posúdiť správnosť rozhodnutia súdu o nároku na náhradu trov konania. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

9. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

10. Prioritne odvolací súd riešil odvolaním nastolenú otázku, či predmetná zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia jednotlivých zmlúv, t. j. do 30.11.2011- výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

11. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

12. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

13. Európsky súdny dvor v rozsudku z 9.11.2016 vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (ďalej len Rozsudok) konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

14. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv zo dňa 2.6.2011, zo dňa 21.6.2011 a zo dňa 28.10.2011, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať v zmysle písm. k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia; podľa písm. f/ dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

15. V zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

16. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k

zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

17. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

18. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

19. Cit. Rozsudok ESD konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice.

20. Súdny dvor EÚ v rozsudku C-212/04 v ods. 110 a 111 uviedol: „...povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva... Zásada konformného výkladu však predsa len vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetnej smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou...“ Súd členského štátu je teda povinný eurokonformnému výkladu pokiaľ je to len možné. Túto skutočnosť zohľadnil aj NS SR v nasledujúcom rozhodnutí.

21. V rozsudku sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 v obdobnej veci eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. V predmetnom konaní nebolo sporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má všeobecné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka. Sporným nebolo ani to, že vymedzuje tiež celkovú výšku úroku, výšku mesačnej anuitnej splátky, počet splátok a termíny

splátok. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky. Obdobný právny názor vyjadril Najvyšší súd aj vo svojich ďalších rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.4.2018 a sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23.4.2018.

22. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie NS SR uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

23. Zákom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (mediiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v cit. rozsudku SD EÚ. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

24. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, záver prvoinštančného súdu o tom, že predmetný úver sa považuje v dôsledku absencie tohto údajá za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona potom nie je opodstatnený a dôvodný. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v otázke splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z., ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z.), odvolací súd uzatvára, že odvolanie žalobcu je v tomto smere dôvodné.

25. Zamietnutie žaloby vo zvyšku súd odôvodnil aj tým, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosť v podobe uvedenia konečnej splatnosti úveru, čo rovnako spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vo vyššie citovanom Rozsudku ESD zodpovedal i na otázku, či sa má čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 vykladať tak, že údaj vyžadovaný týmto ustanovením (konkrétne frekvencia splátok) musí byť v zmluve individualizovaný na podmienky danej konkrétnej zmluvy v princípe uvedením presným dátumom (deň, mesiac, rok) splatnosti jednotlivých splátok, alebo postačí, ak sú v zmluve obsiahnuté všeobecným odkazom na objektívne zistiteľné parametre, z ktorých je možné ich odvodiť.

26. Na túto otázku, či sa má čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 vykladať v tom zmysle, že je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala každú splátku spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum alebo či v tejto súvislosti postačuje všeobecný odkaz v zmluve umožňujúci identifikovať dátumy splátok ESD zodpovedal v bodoch 46 až 50 citovaného rozsudku. Konštatoval, že cieľom tohto ustanovenia

je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal deň, v ktorý je splatná každá splátka úveru. V dôsledku toho je tento cieľ splnený, ak podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Za týchto okolností je potrebné odpovedať na otázku tak, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

27. V danom prípade z pripojenej kópie úverovej zmluvy č. 06/291/11 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 21.6.2011 z bodu 5.1. vyplýva, že žalovaná sa zaviazala splácať úver v 60 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 85,88 eur; z bodu 5.2. vyplýva, že splátky sú splatné v 13. deň kalendárneho mesiaca, prvá splátka bude vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. Podľa bodu 5.3 zmluvy, klient sa zaväzuje, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 60 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2. posledného mesiaca tejto lehoty. V prípade, ak deň splátky nebude pracovným dňom, splátka bude vykonaná v najbližší nasledujúci pracovný deň. Pokiaľ ide o úverovú zmluvu č. 06/359/11 zo dňa 28.10.2011, jej znenie bodov 5.1. až 5.3. je rovnaké, až na výšku splátky, ktorá je 42,94 eur. Zmluva č. 06/281/11 zo dňa 2.6.2011 obsahuje rovnaké znenie ust. bodov 5.1. - 5.3., pričom výška splátky tu je 85,88 eur.

28. Z vyššie citovaných bodov 5.1. - 5.3. spotrebiteľských zmlúv vyplýva, že hoci predmetné zmluvy neuvádzajú konkrétny dátum (deň mesiac a rok) poslednej splátky úveru, jej citované ustanovenia, keďže uvádzajú výšku, splatnosť jednotlivých splátok, splatnosť prvej splátky, ako i presný počet splátok, bezpochyby umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou jednoduchým výpočtom identifikovať dátum poslednej splátky, a teda aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. Tvrdenie súdu, že spotrebiteľ nevie, ktorý deň sa považuje za deň podpisu zmluvy je nesprávne, nakoľko dátum podpisu zmluvy, je v každej zmluve uvedený jednoznačne a nespochybniteľne. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci aj v tomto smere záver súdu prvej inštancie, že v predmetných zmluvách o spotrebiteľskom úvere absentuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, aj následkom čoho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, neobstojí.

29. V dôsledku prijatia vyššie uvedených nesprávnych skutkových a právnych záverov, sa potom súd prvej inštancie nezaoberal právnou a vecnou dôvodnosťou ostatných žalobcom uplatnených nárokov najmä na zaplatenie úrokov a iných poplatkov a neposkytol tak žalovanej ako spotrebiteľovi ex offo súdnu ochranu jej práv a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie veci. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ust. § 295 CSP v zmysle ktorého v danom spore, ktorý je sporom s ochranou slabšej strany, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

30. Odvolateľ preskúmaný rozsudok napadol tiež v časti umožnenia žalovanej dlh zaplatiť v určených splátkach. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o povolení splátok, vychádzal najmä z výpovede žalovanej, ktorá uviedla, že nedisponuje žiadnym hnutelným ani nehnuteľným majetkom, jej príjem predstavujú iba prídavky na dieťa a rodičovský príspevok, pričom sa stará o dve maloleté deti vo veku 2,5 a 3,5 roka, finančne jej majú vypomáhať rodičia. Žalovaná na zdokladovanie svojich pomerov na výzvu súdu predložila svoje písomné čestné prehlásenie, potvrdenie zo Sociálnej poisťovne o poberanom materskom, rodičovskom príspevku vo výške 214,70 eur mesačne a prídavkoch na dve deti vo výške 47,36 eur mesačne. Žalovaná uviedla, že otec detí si svoju vyživovaciu povinnosť k mal. deťom neplní peňažnou formou, ale materiálnou pomocou. Súd prvej inštancie tieto tvrdenia žalovanej bez ďalšieho prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia. Nijakým spôsobom sa však v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal so skutočnosťou, že otec detí neplatí žalovanej riadne výživné v peňažnej forme, nie je vôbec zrejmé, v akej hodnote si otec plní vyživovaciu povinnosť materiálnou formou a ako často, prečo matka pristúpila na takúto formu plnenia výživného, či bola vyživovacia povinnosť otca upravená súdnym rozhodnutím a či si ju otec riadne plní, ak neplní, z akých dôvodov a prečo sa žalovaná nedomáha riadneho plnenia vyživovacej povinnosti otcom. Súd sa tiež nevysporiadal so zhodnotením celkových majetkových pomerov žalovanej a s ňou spozorujúcich osôb, nevykonal lustráciu napríklad v katastri nehnuteľností, v evidencii motorových vozidiel, či iné

dôslednejšie zisťovanie majetkových pomerov. Vzhľadom na to, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti, ktorou povolil žalovanej uhradiť dlh v splátkach po 75,- Eur mesačne, neodkazuje na dokazovanie, z ktorého súd mal za preukázané reálne majetkové pomery žalovanej a súd nezohľadňoval ani žiadne okolnosti na strane žalobcu, teda kedy bol úver žalovanej žalobcom poskytnutý, aká bola jej celková platobná disciplína, aká doba už uplynula od splatnosti úverov atp., odôvodnenie rozhodnutia v časti zročnosti priznanej pohľadávky nemá náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho je i nepreskúmateľné. Navyše určenie splátok závisí od ustálenia celkovej povinnosti žalovanej, ktorú bude možné určiť až v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti, v ktorej je vec vrátená na ďalšie rozhodnutie. V dôsledku toho odvolací súd považoval za nevyhnutné zrušiť rozsudok i v napadnutej časti výroku III. v splatnosti priznaného plnenia (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP).

31. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach, ako i v závislom výroku o trovách konania, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, (nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia), pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ako aj z dôvodu, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd nevykonal navrhované (v danom prípade nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

32. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní v právoplatne neskončenej vrátenej časti bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov na úroky, poplatky a úroky z omeškania, za tým účelom v súlade s ust. § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky nadväzne opätovne komplexne vyhodnotiť, posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a následne v právoplatne neskončenej časti znova vo veci rozhodnúť, rozhodnúť znova o návrhu žalovanej na povolenie splátok, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí pritom prvoinštančný súd rozhodne zároveň aj o náhrade trov konania včítane trov tohto odvolacieho (§ 396 ods. 1 CSP).

33. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).